Nieuwsbrief OR Updates 2026-19

Nummer 19, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:3006 13-10-2026
Wel ontvankelijk, maar geen succes in hoger beroep tegen verstekvonnis: bestuurder aansprakelijk wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5134 04-08-2026
Triggeren statutaire bepalingen na overlijden indirect aandeelhouder en indirect bestuurder

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1481 28-05-2026
Enquêteprocedure: impasse door onenigheid over bedrijfsopvolging

Het hof oordeelt dat de bestuurder tegen wie in eerste aanleg verstek is verleend, ontvankelijk is in hoger beroep. Zijn medebestuurder is wel verschenen, waardoor het vonnis op tegenspraak is gewezen. Ook in hoger beroep wordt geoordeeld dat de bestuurder aansprakelijk is wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Het bestuur is collectief verantwoordelijk en de bestuurder heeft onvoldoende maatregelen genomen om de belangen van de vennootschap en haar schuldeisers te beschermen tegen de handelingen van de medebestuurder, waardoor de bestuurder zich niet kan disculperen.

Het hof komt in deze procedure tot de slotsom dat, als gevolg van het overlijden van een indirect aandeelhouder en indirect bestuurder van een vastgoedvennootschap, de statutaire aanbiedingsverplichting geactiveerd is en de statutaire regeling omtrent ontstentenis en belet niet van toepassing is.

Deze zaak betreft een geschil tussen twee broers die via hun persoonlijke holdings ieder ongeveer de helft van de certificaten van aandelen in een familiebedrijf houden en daarnaast beiden bestuurder zijn van de STAK die deze certificaten houdt. Het geschil draait in de kern om de bedrijfsopvolging. De ene broer meent dat de andere broer wegens het bereiken van de 67-jarige leeftijd had moeten terugtreden en zijn certificaten had moeten aanbieden. De andere broer wil dat de onderneming uiteindelijk door de zoons van beide broers gezamenlijk wordt voortgezet. Het conflict

escaleert en heeft een negatieve invloed op de samenwerking binnen het bestuur en de onderneming. De OK oordeelt dat sprake is van gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken en gelast een onderzoek. De aanwijzing van een onderzoeker wordt voorlopig aangehouden om te bezien of de te treffen onmiddellijke voorziening al tot een oplossing kan leiden. De OK benoemt een nader aan te wijzen en aan partijen bekend te maken tijdelijke bestuurder met beslissende stem, die in het bijzonder tot taak krijgt met partijen te onderzoeken hoe een voor alle betrokkenen aanvaardbare oplossing voor de opvolgingsproblematiek kan worden bereikt.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:3392 27-11-2025
Forse verlaging in hoger beroep van toegekende vergoedingen aan ontslagen bestuurder
In eerste aanleg is een vennootschap veroordeeld haar ook arbeidsrechtelijk ontslagen bestuurder onder meer een billijke vergoeding van € 800.000 te betalen vanwege ernstig verwijtbaar handelen. Hoewel het hof in hoger beroep dit oordeel bijvalt, wordt de billijke vergoeding teruggebracht naar € 50.000. Ook het bedrag van de te betalen bonus wordt verlaagd.

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6318 14-10-2026
Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort
De rechtbank is van oordeel dat gedaagde bestuurder is geweest van het gefailleerde restaurant. De gefailleerde vennootschap heeft niet voldaan aan de wettelijke publicatie- en administratieplicht. Gedaagde is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er andere oorzaken zijn van het faillissement, waardoor de rechtbank van oordeel is dat gedaagde aansprakelijk is voor het gehele faillissementstekort van het gefailleerde bedrijf.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13531 06-10-2026
Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde stichting
Nadat het faillissement van een stichting is aangevraagd, is de stichting geturboliquideerd. De aanvrager van het faillissement stelt dat het faillissement desondanks kan worden uitgesproken, omdat de stichting nog baten zou hebben. De rechtbank overweegt dat de turboliquidatie na de faillissementsaanvraag wat timing betreft opmerkelijk is, maar dat niet is gebleken dat hiervan misbruik is gemaakt. Voor zover de aanvrager stellingen heeft ingenomen over de aanwezigheid van baten, gaat

het om baten van groepsmaatschappijen. Niet valt in te zien waarom dit een bate van de stichting oplevert. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13956 30-09-2026

Bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden artikel 2:248 BW met externe oorzaken; wel veroordeling tot betaling rekening-courantschuld

Schending publicatieplicht vestigt vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders ontzenuwen dit vermoeden met externe oorzaken. De vorderingen die de curator heeft ingesteld op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW falen, omdat niet is voldaan aan de stelplicht. De vorderingen tot betaling van rekening-courantschulden worden wel toegewezen.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:13074 23-09-2026

Uitvoerende werkzaamheden maken een gevolmachtigde geen feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW

De curator spreekt de bestuurder en diens ex-echtgenote, tevens vervoersmanager van de failliete onderneming, aan voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder heeft de administratie- en publicatieplicht geschonden, waardoor vaststaat dat hij zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Het wettelijke bewijsvermoeden is niet weerlegd. Ook los van het bewijsvermoeden is de bestuurder aansprakelijk. De vennootschap had een schuld van € 4,5 miljoen aan de douane, omdat de Belastingdienst naar aanleiding van een boekenonderzoek een fiscale vergunning heeft ingetrokken wegens administratieve tekortkomingen en oneigenlijk gebruik. Naar het oordeel van de rechtbank is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De vorderingen jegens de bestuurder worden daarom toegewezen. De vordering tegen de vervoersmanager op grond van artikel 2:248 lid 7 BW strandt. Het verrichten van uitvoerende werkzaamheden toont onvoldoende aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend.

RECHTSPRAAK

Forse verlaging in hoger beroep van toegekende vergoedingen aan ontslagen bestuurder

In eerste aanleg is een vennootschap veroordeeld haar ook arbeidsrechtelijk ontslagen bestuurder onder meer een billijke vergoeding van € 800.000 te betalen vanwege ernstig verwijtbaar handelen. Hoewel het hof in hoger beroep dit oordeel bijvalt, wordt de billijke vergoeding teruggebracht naar € 50.000. Ook het bedrag van de te betalen bonus wordt verlaagd.

Feiten

Verweerder ('de Bestuurder') is sinds 1 december 2013 werkzaam bij appellante ('de Vennootschap') als statutair bestuurder. De Vennootschap maakt onderdeel uit van een Chinees concern. De Bestuurder is bij aandeelhoudersbesluit van 27 juni 2023 met onmiddellijke ingang ontslagen als bestuurder. Tussen partijen staat vast dat de arbeidsovereenkomst hierdoor per 1 november 2023 is geëindigd. In eerste aanleg is de Vennootschap wegens het ontbreken van een redelijke ontslaggrond veroordeeld tot onder meer betaling van een billijke vergoeding van € 800.000 bruto, een bonus over 2023, bedragen aan winstdeling over de jaren 2021 tot en met 2023 en een bedrag aan advocaatkosten.

In hoger beroep vordert de Vennootschap dat de bestreden beschikking wordt vernietigd en de verzoeken van de Bestuurder alsnog geheel, althans gedeeltelijk, worden afgewezen door het hof met veroordeling tot terugbetaling van hetgeen de Vennootschap op grond van de beschikking onverschuldigd aan de Bestuurder heeft betaald, met veroordeling van de Bestuurder in de proceskosten. De Bestuurder verzoekt in incidenteel hoger beroep om de bestreden beschikking deels te vernietigen met dien verstande dat het hof in aanvulling daarop of in afwijking daarvan voor recht verklaart dat sprake is geweest van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten door de Vennootschap in de zin van artikel 7:682 lid 1 sub b BW, de Vennootschap veroordeelt in de werkelijke advocaatkosten in eerste aanleg en in hoger beroep en de wettelijke verhoging over de winstdelingsregeling van 2022 en 2023 alsnog

op 50% stelt althans op een door het hof te bepalen percentage.

Oordeel

Ernstig verwijtbaar handelen

De Vennootschap komt op tegen de overweging van de rechtbank dat geen sprake is van een redelijke ontslaggrond en beroept zich daarbij op de h-grond (verschil van inzicht), de g-grond (verstoorde arbeidsverhouding), de d-grond (disfunctioneren) en subsidiair de i-grond (een combinatie van niet voldragen gronden). Het hof oordeelt dat de arbeidsrelatie ernstig verstoord was, maar dat de Vennootschap zelf bewust heeft aangestuurd op die verstoring. De Vennootschap beperkte de bevoegdheden van de directeur steeds verder en probeerde hem feitelijk tot zelfontslag te bewegen, mogelijk om contractuele ontslagvergoedingen te vermijden. Het hof oordeelt dat de Vennootschap daardoor ernstig verwijtbaar heeft gehandeld.

Billijke vergoeding

Het hof is het met de Vennootschap eens dat de billijke vergoeding op een substantieel lager bedrag dient te worden vastgesteld en acht bij de bepaling van de hoogte van de billijke vergoeding, in casu € 50.000 bruto, het volgende van belang: de Bestuurder heeft al een contractuele beëindigingsvergoeding van ruim € 618.000 ontvangen, de arbeidsrelatie zou toch al op korte termijn eindigen en de Bestuurder had goede mogelijkheden om elders een inkomen te verdienen. Het hof bepaalt dat de Bestuurder het te veel ontvangen bedrag uit hoofde van de uitspraak in eerste aanleg moet terugbetalen.

Winstdeling en bonus 2023

Het hof bevestigt dat de Bestuurder recht heeft op winstdeling over 2022 en 2023. Volgens het hof liep de oorspronkelijke winstdelingsregeling nog door en kon de Vennootschap zich niet beroepen op het standpunt dat deze al in 2021 was geëindigd. De Bestuurder heeft ook recht op een bonus over 2023, maar het hof verlaagt het bedrag van € 87.500 naar € 62.737,50. Het hof is de overtuiging toegedaan dat de over 2023 vastgestelde KPI's als maatgevend kunnen worden aangemerkt voor de vaststelling van de bonus.

Wettelijke verhoging en proceskosten

De Bestuurder voert aan dat de rechtbank ten onrechte de wettelijke verhoging over de winstdelingsregeling heeft gematigd tot 20% (over 2022) en 10% (over 2023). Deze grief faalt. Vaststaat dat partijen discussieerden over de verschuldigdheid van de winstdelingsuitkeringen. Daarbij acht het hof de grief van de Vennootschap tegen de door de

rechtbank aangenomen grondslag, te weten stilzwijgende verlenging van de winstdelingsregeling, een pleitbaar standpunt. Het hof ziet geen aanleiding om af te wijken van de beslissing van de rechtbank op dit punt, met name (ook) niet omdat de rechtbank terecht rekening heeft gehouden met de samenloop met de wettelijke rente. Het verzoek van de Bestuurder om de Vennootschap te veroordelen in de werkelijke proceskosten wordt afgewezen. Naar het oordeel van het hof is geen sprake van misbruik van recht door de Vennootschap door verweer te voeren tegen de verzoeken en nevenvorderingen van de Bestuurder.

Redactie, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch
Datum uitspraak: 27-11-2025
ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:3392
Zaaknummer: 200.349.396/01
Rechters: P.P.M. Rousseau, M. van Ham en N. Zekić
Advocaten: K. Wiersma en M. Faber
Wetsartikelen: 7:625 BW, 7:682 BW, 6:119 BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden artikel 2:248 BW met externe oorzaken; wel veroordeling tot betaling rekening-courantschuld

Schending publicatieplicht vestigt vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders ontzenuwen dit vermoeden met externe oorzaken. De vorderingen die de curator heeft ingesteld op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW falen, omdat niet is voldaan aan de stelplicht. De vorderingen tot betaling van rekening-courantschulden worden wel toegewezen.

Vorderingen

Deze zaak betreft het handelen van de bestuurders van bedrijf 1. Bedrijf 1, actief in projectmatige interieurbouw voor de retailbranche, is op 10 december 2024 failliet verklaard. De curator spreekt de (middellijk) bestuurders, telkens in verbinding met artikel 2:11 BW, hoofdelijk aan: bedrijf 2 (bestuurder), bedrijf 3 en 4 (bestuurders van bedrijf 2) en naam 1 en 2.

De curator vordert primair aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW, subsidiair op grond van artikel 2:9 BW en meer subsidiair op grond van artikel 6:162 BW, telkens begroot op het boedeltekort. Bij elke grondslag vordert hij een voorschot van € 277.000. Meest subsidiair vordert hij betaling van rekening-courantschulden door bedrijf 2, 3 en 4 en terugbetaling van de managementvergoedingen van € 405.774. In reconventie vorderen naam 1 en naam 2 opheffing van de gelegde beslagen.

2:248 BW

Er is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur als geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zo zou hebben gehandeld. Door de te late deponering van de jaarrekeningen over boekjaar 2020 en 2021 staat onbehoorlijk bestuur vast en wordt op grond van artikel 2:248 lid 2 BW vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is.

Voor weerlegging volstaat dat de bestuurder aannemelijk maakt dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest (HR *Mefigro* en HR *Van Schilt*). Beroept de bestuurder zich op een externe oorzaak en verwijt de curator hem dat hij heeft nagelaten het intreden daarvan te voorkomen, dan moet hij aannemelijk maken dat dit nalaten geen onbehoorlijke taakvervulling was (HR *Blue Tomato*). Ook bestuurlijk handelen (een interne oorzaak) dat op zichzelf geen onbehoorlijk bestuur oplevert, kan volstaan (HR *Mobile Services*).

De bestuurders wijzen op de verslechterde marktomstandigheden, stijgende kosten, toenemende concurrentie, verlies van de grootste opdrachtgever, het faillissement van de belangrijkste leverancier en een geschil met een onderaannemer. Deze omstandigheden hebben volgens hen, ondanks saneringsmaatregelen en pogingen nieuwe markten aan te boren, tot het faillissement geleid. De rechtbank oordeelt dat voldoende aannemelijk is dat externe omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement waren. Het standpunt van de curator dat het bewijsvermoeden onvoldoende is ontzenuwd, wordt verworpen. Daarnaast bieden de oplopende rekening-courantvorderingen onvoldoende grond voor aansprakelijkheid wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Deze problematiek ontstond grotendeels vóór de referteperiode, van onverantwoorde risico's is niet gebleken en het bestuur kon de problemen in de referteperiode door externe tegenslag niet oplossen. De vordering wordt daarom afgewezen.

2:9 BW en 6:162 BW

Voor aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW is een persoonlijk ernstig verwijt vereist, te beoordelen naar de omstandigheden van het geval. Daarbij geldt geen referteperiode en moeten de bestuurshandelingen worden beoordeeld op ernstige verwijtbaarheid. De rechtbank oordeelt dat de curator niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, omdat hij enkel heeft verwezen naar feiten en omstandigheden die aan zijn beroep op artikel 2:248 BW ten grondslag lagen. De curator had per bestuurder concreet moeten stellen welk handelen of nalaten hem wordt verweten en tot welke schade dit heeft geleid. Of de gestelde decharge is verleend, kan daarom in het midden blijven. Ook de vordering uit onrechtmatige daad faalt, omdat de curator niet concreet heeft gesteld wat de bestuurders fout hebben gedaan en tot welke schade dat heeft geleid; verwijzing naar de stellingen over artikel 2:248 BW is onvoldoende. De rechtbank komt daardoor niet toe aan een inhoudelijke toets.

Terugbetaling managementvergoeding

Voor de managementvergoeding bestond een geldige rechtsgrond. Volgens bedrijf 2 en 3 is overeenkomstig de wet en de statuten besloten dat de vergoeding wordt vastgesteld op basis

van de verrichte werkzaamheden. De bestuurders hebben onweersproken gesteld dat deze vergoeding werd vastgelegd via facturering, verwerking in de administratie en betaling van de facturen. Daarmee was sprake van een bestendige werkwijze en dus van een rechtsgeldig besluit, ook zonder opname in het notulenregister. Het standpunt van de curator dat de vergoedingen onredelijk waren, is onvoldoende onderbouwd. De vordering tot terugbetaling wordt daarom afgewezen.

Rekening-courantvorderingen

De rechtbank veroordeelt bedrijf 2 en 3 in verband met rekening-courantvorderingen tot betaling van respectievelijk € 114.029,52 en € 163.737,43, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 19 december 2024 (verzuim op grond van art. 6:83 sub c BW) en buitengerechtelijke incassokosten van respectievelijk € 1.915,30 en € 2.412,37. Hun beroep op verrekening met niet-gefactureerde managementvergoedingen faalt, omdat volgens hun eigen werkwijze een aanspraak op managementvergoeding pas ontstond door facturering, en vanaf augustus 2023 bewust niet meer is gefactureerd. Ook het subsidiaire beroep op redelijk loon en het meer subsidiaire beroep op schadevergoeding wegens ongerechtvaardigde verrijking falen. De verrijking is gerechtvaardigd door de keuze geen managementvergoeding in rekening te brengen. Ten slotte oordeelt de rechtbank dat voor zover sprake zou zijn van een vordering uit managementvergoeding, bedrijf 3 deze niet kan verrekenen met de vordering van bedrijf 1, omdat geen sprake is van wederkerig schuldenaarschap en bedrijf 3 geen partij is bij de overeenkomst tot verevening van rekening-courantstanden binnen de groep. De vordering van de curator wordt daarom toegewezen.

Ten aanzien van de rekening-courantschuld van bedrijf 4 wijst de rechtbank de vordering van de curator af. Bedrijf 4 heeft volgens de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat het gestelde saldo bestond uit twee facturen die bestemd waren voor bedrijf 2 en een zustervennootschap, en dat dit in 2023 met een correctieboeking naar de rekening-courant van bedrijf 2 is hersteld. De curator heeft daartegenover onvoldoende onderbouwd waarom deze correctie onjuist zou zijn.

Het vonnis in conventie wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard, vanwege het restitutierisico bij een kennelijk ontoereikende boedel. De proceskosten in conventie worden gecompenseerd. In reconventie worden de beslagen op de woningen van naam 1 en naam 2 opgeheven, met veroordeling van de curator in de proceskosten. Het vonnis in reconventie wordt wel uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

D.R.C. Smit, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 30-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13956
Zaaknummer: C/10/709931 / HA ZA 25-996
Rechters: C. Bouwman
Advocaten: E. Husta en E.R.P. von Hegedus
Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort

De rechtbank is van oordeel dat gedaagde bestuurder is geweest van het gefailleerde restaurant. De gefailleerde vennootschap heeft niet voldaan aan de wettelijke publicatie- en administratieplicht. Gedaagde is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er andere oorzaken zijn van het faillissement, waardoor de rechtbank van oordeel is dat gedaagde aansprakelijk is voor het gehele faillissementstekort van het gefailleerde bedrijf.

De curator stelt de bestuurder van een gefailleerd restaurant op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het faillissementstekort. De bestuurder betwist dat hij bestuurder is geweest. Omdat hij zijn bestuurderschap betwist, is zijn inschrijving als bestuurder in het handelsregister niet leidend. Uit een brief van het administratiekantoor en verklaringen van de andere bestuurder leidt de rechtbank echter af dat het wel de bedoeling was dat hij bestuurder werd. De rechtbank stelt daarom vast dat hij van 18 september 2023 tot en met 10 maart 2025 bestuurder is geweest.

Doordat de vennootschap niet aan de administratie- en publicatieplicht heeft voldaan, staat vast dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Bovendien wordt vermoed dat deze kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De bestuurder poogt dit vermoeden te ontzenuwen, door een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken. De bestuurder betoogt dat het slechte bestuur van de andere bestuurder de werkelijke oorzaak van het faillissement is. Die bestuurder zou namelijk geld hebben onttrokken en hebben geschoven met activa. De rechtbank volgt dit verweer niet. Door het ontbreken van een deugdelijke administratie is onduidelijk wanneer bedragen zijn onttrokken, om welke bedragen het gaat en met welk doel dit is gebeurd. De rechtbank ziet voorts geen aanleiding de aansprakelijkheid te matigen en veroordeelt de bestuurder tot betaling van het gehele faillissementstekort, vermeerderd met de boedelschulden.

De curator stelt ook dat de overnemende vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld door

geen koopprijs te betalen en daardoor mee te werken aan het leegtrekken van de gefailleerde vennootschap. De overnemende vennootschap heeft vervolgens ingestemd met verrekening van de vordering van de bestuurder uit hoofde van een geldlening met de koopprijs voor het restaurant. Omdat de overnemende vennootschap geen directe relatie heeft met de gefailleerde vennootschap en haar schuldeisers, valt volgens de rechtbank zonder nadere motivering niet in te zien hoe zij door in te stemmen met de verrekening onrechtmatig jegens de schuldeisers van de gefailleerde vennootschap heeft gehandeld. De rechtbank wijst de vorderingen daarom af.

N. Gamliël, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6318
Zaaknummer: C/08/339903 / HA ZA 25-374
Rechters: J.A.M. Egberink
Advocaten: F. Havers en J.J. Douwes
Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Wel ontvankelijk, maar geen succes in hoger beroep tegen verstekvonnis: bestuurder aansprakelijk wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur

Het hof oordeelt dat de bestuurder tegen wie in eerste aanleg verstek is verleend, ontvankelijk is in hoger beroep. Zijn medebestuurder is wel verschenen, waardoor het vonnis op tegenspraak is gewezen. Ook in hoger beroep wordt geoordeeld dat de bestuurder aansprakelijk is wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Het bestuur is collectief verantwoordelijk en de bestuurder heeft onvoldoende maatregelen genomen om de belangen van de vennootschap en haar schuldeisers te beschermen tegen de handelingen van de medebestuurder, waardoor de bestuurder zich niet kan disculperen.

De curator heeft de bestuurders van de vennootschap aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort. Hangende de procedure heeft de curator een schikking getroffen met Bestuurder 1 en vervolgens bij akte zijn vordering op Bestuurder 1 tot nul teruggebracht. Bestuurder 2 is in eerste aanleg niet verschenen. De rechtbank heeft geoordeeld dat Bestuurder 2 aansprakelijk is voor het resterende boedeltekort en hem veroordeeld tot betaling daarvan. Bestuurder 2 is van dit vonnis in hoger beroep gekomen. Hij stelt dat uitsluitend Bestuurder 1 aansprakelijk is wegens onbehoorlijke taakvervulling. Volgens de curator is Bestuurder 2 echter niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep, omdat hij na het tegen hem verleende verstek in eerste aanleg verzet had moeten instellen.

Het hof volgt de curator hierin niet. Zijn er in een procedure meerdere gedaagden en verschijnt ten minste één van hen, dan wordt tegen de niet-verschenen gedaagde verstek verleend en wordt de procedure tussen de eiser en de verschenen gedaagde voortgezet. Het vonnis dat vervolgens wordt gewezen, geldt jegens alle gedaagden als vonnis op tegenspraak. Zo wordt voorkomen dat een verzetprocedure en een hogerberoepsprocedure naast elkaar lopen en tot tegenstrijdige beslissingen leiden. Dit is anders wanneer de verschenen gedaagde

niet langer aan de procedure deelneemt. Daarvan is hier echter geen sprake. De curator heeft als gevolg van de schikking zijn vordering op Bestuurder 1 tot nul teruggebracht, maar Bestuurder 1 bleef procespartij. Het vonnis is dus een vonnis op tegenspraak, waardoor Bestuurder 2 ontvankelijk is in zijn hoger beroep.

Dan de inhoudelijke stelling van Bestuurder 2 dat alleen Bestuurder 1 aansprakelijk is wegens onbehoorlijk bestuur. Het hof verwerpt die stelling en wijst de vordering van de curator, die stelt dat ook Bestuurder 2 zich schuldig heeft gemaakt aan onbehoorlijk bestuur, toe. Bestuurder 1 was betrokken bij de oprichting van een concurrerende onderneming van een voormalig werknemer, wat een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Daarmee heeft hij andere belangen laten prevaleren boven die van de vennootschap. Omdat de bestuurders de failliete vennootschap gezamenlijk bestuurden, levert dit handelen van Bestuurder 1 kennelijk onbehoorlijk bestuur op van het (tweekoppige) bestuur als geheel. Voor de toepassing van artikel 2:248 lid 1 BW is het daarbij niet van belang of Bestuurder 2 op de hoogte was van de betrokkenheid van Bestuurder 1 bij de concurrerende onderneming. Uitgangspunt is immers de collectieve verantwoordelijkheid van het bestuur. Daarnaast factureerde Bestuurder 2 niet tijdig, wat ook onbehoorlijk bestuur oplevert van Bestuurder 2 en een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

Ook het beroep op artikel 2:248 lid 3 BW van Bestuurder 2 faalt, omdat hij onvoldoende maatregelen heeft genomen om de belangen van de vennootschap en haar schuldeisers te beschermen. Evenmin slaagt het beroep op matiging, omdat geen van de gronden die zijn genoemd in lid 4 zich voordoen.

De conclusie is dat het hoger beroep van Bestuurder 2 faalt.

M. Pinar, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:3006
Zaaknummer: 200.347.999/01
Rechters: K. Engel, D.A. Schreuder en H.J. van Harten
Advocaten: P.F. Keuchenius en A.F. Ammerlaan
Wetsartikelen: 2:248 BW en 140 lid 3 Rv

RECHTSPRAAK

Uitvoerende werkzaamheden maken een gevolmachtigde geen feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW

De curator spreekt de bestuurder en diens ex-echtgenote, tevens vervoersmanager van de failliete onderneming, aan voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder heeft de administratie- en publicatieplicht geschonden, waardoor vaststaat dat hij zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Het wettelijke bewijsvermoeden is niet weerlegd. Ook los van het bewijsvermoeden is de bestuurder aansprakelijk. De vennootschap had een schuld van € 4,5 miljoen aan de douane, omdat de Belastingdienst naar aanleiding van een boekenonderzoek een fiscale vergunning heeft ingetrokken wegens administratieve tekortkomingen en oneigenlijk gebruik. Naar het oordeel van de rechtbank is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De vorderingen jegens de bestuurder worden daarom toegewezen. De vordering tegen de vervoersmanager op grond van artikel 2:248 lid 7 BW strandt. Het verrichten van uitvoerende werkzaamheden toont onvoldoende aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend.

Een transportbedrijf importeerde goederen uit Turkije. De bestuurder (tevens enig aandeelhouder) verbleef vrijwel doorlopend in het buitenland en stond jarenlang niet ingeschreven in Nederland. Zijn ex-echtgenote stond in het handelsregister ingeschreven als gevolmachtigde en vervoersmanager van de onderneming. Naar aanleiding van een boekenonderzoek heeft de Belastingdienst een fiscale vergunning ingetrokken wegens administratieve tekortkomingen en oneigenlijk gebruik. Het transportbedrijf werd daarbij geconfronteerd met een schuld aan de douane van € 4,5 miljoen. Na de faillietverklaring van het transportbedrijf vordert de curator onder meer een verklaring voor recht dat de bestuurder

en de vervoersmanager, laatstgenoemde als feitelijk beleidsbepaler, hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder de administratie- en publicatieplicht heeft geschonden. Sinds de oprichting zijn geen jaarstukken gedeponeerd en de curator heeft geen deugdelijke administratie ontvangen. Het verweer dat de bestuurder en de vervoersmanager door hun voorlopige hechtenis niet aan hun verplichtingen konden voldoen, houdt geen stand. De administratie vertoonde al eerder grote gebreken en ook na hun vrijlating is geen toereikende administratie verstrekt. Daarmee staat de onbehoorlijke taakvervulling vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Dit wettelijke vermoeden wordt niet weerlegd door de bestuurder en de vervoersmanager. Bovendien acht de rechtbank ook los van dit vermoeden aannemelijk dat de omvangrijke douaneschuld een belangrijke oorzaak, zo niet de hoofdoorzaak, van het faillissement is geweest. De bestuurder is derhalve aansprakelijk voor het boedeltekort en wordt veroordeeld tot betaling van een aanzienlijk voorschot.

De vordering tegen de vervoersmanager slaagt daarentegen niet. De rechtbank stelt voorop dat voor aansprakelijkheid van een feitelijk beleidsbepaler op de voet van artikel 2:248 lid 7 BW is vereist dat de betrokkene zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid heeft toegeëigend en aldus het beleid heeft bepaald of medebepaald als ware hij bestuurder. Hoewel uit de handelingen en verklaringen blijkt dat de vervoersmanager een grote betrokkenheid had bij de uitvoering van de bedrijfsactiviteiten, toont dit niet aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend. De curator heeft onvoldoende toegelicht bij welke beleidsbepalende beslissingen zij betrokken zou zijn geweest. Uit de ingebrachte verklaringen blijkt evenmin dat de vervoersmanager bestuurshandelingen zou hebben verricht. Dat anderen haar als ‘de eigenaresse’ zien of als ‘degene met de dagelijkse leiding’ bestempelen, legt onvoldoende gewicht in de schaal nu uit die verklaringen niet blijkt op basis van welk (bestuurs)handelen haar die rol wordt toegedicht. Haar handelingen – het verzorgen van douane-inklaringen, het verrichten van betalingen en het bijhouden van de administratie – moeten volgens de rechtbank worden aangemerkt als uitvoerende werkzaamheden. Nu betrokkenheid bij wezenlijke beleidsbeslissingen niet is komen vast te staan, wordt de vordering tegen de vervoersmanager afgewezen.

V. Koenen, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 23-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:13074
Zaaknummer: C/15/374374
Rechters: J. van der Kluit
Advocaten: I.N.A. Denninger en R.H. Bouwman
Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde stichting

Nadat het faillissement van een stichting is aangevraagd, is de stichting geturboliquideerd. De aanvrager van het faillissement stelt dat het faillissement desondanks kan worden uitgesproken, omdat de stichting nog baten zou hebben. De rechtbank overweegt dat de turboliquidatie na de faillissementsaanvraag wat timing betreft opmerkelijk is, maar dat niet is gebleken dat hiervan misbruik is gemaakt. Voor zover de aanvrager stellingen heeft ingenomen over de aanwezigheid van baten, gaat het om baten van groepsmaatschappijen. Niet valt in te zien waarom dit een bate van de stichting oplevert. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

Een vennootschap heeft op 4 augustus 2026 verzocht om de faillietverklaring van een stichting. In een e-mailbericht van 30 augustus 2026 heeft de stichting een bestuursbesluit en aanvullende stukken ingediend inzake de ontbinding van de stichting. Het ontbindingsbesluit is genomen nadat het faillissementsverzoek was ingediend. Omdat de stichting op het moment van ontbinding geen baten had, is de stichting in de visie van verweerster door middel van turboliquidatie opgehouden te bestaan.

De aanvrager van het faillissement stelt dat de stichting toch failliet kan worden verklaard, omdat zij nog baten heeft. De stichting heeft dienstverleners ingehuurd, waaronder de aanvrager, maar de onderneming was ondergebracht in en de stichting werd gefinancierd door onder meer [bedrijf 2]. Tegenwoordig wordt de stichting gefinancierd door [bedrijf 3], wat volgt uit het feit dat de aanvrager voor vorderingen op de stichting betalingen heeft ontvangen van [bedrijf 3]. Niet valt in te zien waarom schuldeisers van de stichting niet door deze bedrijven kunnen worden voldaan. Het is ook in het maatschappelijk belang dat een faillissement wordt uitgesproken en een curator onderzoek doet naar de gang van zaken.

De stichting voert als verweer dat men reeds voor de ontbinding de stichting niet wilde

voortzetten. Een naheffing door de Belastingdienst van eerder ontvangen btw-teruggaven was voor het bestuur aanleiding de beëindiging te versnellen. Na de turboliquidatie is onverplicht geprobeerd een minnelijke regeling te treffen vanuit [bedrijf 4], maar met de aanvrager is geen overeenstemming bereikt. Dat geprobeerd is een regeling te treffen vanuit een andere rechtspersoon, betekent niet dat die rechtspersoon ook aansprakelijk is tegenover de aanvrager. Dat de stichting op het moment van de ontbinding geen baten had, blijkt uit de administratie en de stukken die gedeponeerd zijn bij de Kamer van Koophandel. De stichting is niet gebruikt om schuldeisers te benadelen. Vorderingen op en schulden aan groepsmaatschappijen zijn in rekening-courant geboekt, maar uit deze verhouding bestonden op de datum van de ontbinding 'geen realiseerbare vorderingen van verweerster'.

De rechtbank overweegt dat het faillissement van een geturboliquideerde rechtspersoon kan worden uitgesproken als summierlijk blijkt dat de rechtspersoon nog baten heeft en voldaan is aan de voorwaarden voor de faillietverklaring. De vordering van de aanvrager en de aangevoerde steunvorderingen worden niet betwist. Aan de voorwaarden voor de faillietverklaring is in zoverre voldaan. De vraag is daarom of aannemelijk is gemaakt dat de stichting nog baten heeft. De rechtbank overweegt dat de turboliquidatie na de faillissementsaanvraag wat timing betreft opmerkelijk is, maar dat niet is gebleken dat hiervan misbruik is gemaakt. Ook is niet gebleken van baten van de stichting. De stichting werd gefinancierd door groepsmaatschappijen, maar dat levert geen bate op voor de stichting. Ook andere stukken die zijn aangevoerd wijzen erop dat de groepsmaatschappijen baten hebben, maar daarmee is niet aannemelijk gemaakt dat de stichting baten heeft. De door verzoeker opgeworpen bedenkingen tegen de gang van zaken zijn, los van de vraag of het faillissement daarvoor het geëigende middel is, ook onvoldoende om het faillissement uit te spreken. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13531
Zaaknummer: FT RK 26-465
Rechters: M.C. Franken
Advocaten: R.E. Verkerke
Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Enquêteprocedure: impasse door onenigheid over bedrijfsopvolging

Deze zaak betreft een geschil tussen twee broers die via hun persoonlijke holdings ieder ongeveer de helft van de certificaten van aandelen in een familiebedrijf houden en daarnaast beiden bestuurder zijn van de STAK die deze certificaten houdt. Het geschil draait in de kern om de bedrijfsopvolging. De ene broer meent dat de andere broer wegens het bereiken van de 67-jarige leeftijd had moeten terugtreden en zijn certificaten had moeten aanbieden. De andere broer wil dat de onderneming uiteindelijk door de zoons van beide broers gezamenlijk wordt voortgezet. Het conflict escaleert en heeft een negatieve invloed op de samenwerking binnen het bestuur en de onderneming. De OK oordeelt dat sprake is van gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken en gelast een onderzoek. De aanwijzing van een onderzoeker wordt voorlopig aangehouden om te bezien of de te treffen onmiddellijke voorziening al tot een oplossing kan leiden. De OK benoemt een nader aan te wijzen en aan partijen bekend te maken tijdelijke bestuurder met beslissende stem, die in het bijzonder tot taak krijgt met partijen te onderzoeken hoe een voor alle betrokkenen aanvaardbare oplossing voor de opvolgingsproblematiek kan worden bereikt.

Achtergrond geschil

Het geschil in deze zaak speelt zich af binnen een vennootschap die een groothandel in materialen voor verwarming en sanitair exploiteert ('X Beheer'). De aandelen in X Beheer worden gehouden door een STAK ('de STAK'). Daarnaast is de STAK enig bestuurder van X Beheer. De middellijk gezamenlijk bevoegde bestuurders van de STAK zijn twee broers via

hun persoonlijke holdings Caro Beheer B.V. ('Caro Beheer') respectievelijk Rodas Beheer B.V. ('Rodas Beheer'). Ieder van hen houdt ongeveer de helft van de door STAK uitgegeven certificaten van aandelen in X Beheer. X Beheer houdt op haar beurt alle aandelen in Y B.V.

De familieverhoudingen spelen een belangrijke rol in het geschil. De enig aandeelhouder van Caro Beheer heeft twee zoons en een dochter en de enig aandeelhouder van Rodas Beheer heeft drie zoons. Beide broers zijn op leeftijd en de vraag wie de onderneming in de toekomst zal voortzetten, komt steeds centraler te staan.

In een samenwerkingsovereenkomst uit 2012 tussen onder meer de STAK, Caro Beheer en Rodas Beheer is onder andere bepaald dat een aandeelhouder haar aandelen moet aanbieden indien de managementovereenkomst wordt opgezegd als gevolg van pensionering van de natuurlijke persoon die de werkzaamheden voor de vennootschap verricht. In een afzonderlijke managementovereenkomst is opgenomen dat X Beheer deze kan opzeggen per 1 januari van het jaar volgend op het jaar waarin de betrokken bestuurder de leeftijd van 67 jaar bereikt.

Nadat de enig aandeelhouder van Rodas Beheer in 2022 67 jaar wordt, zegt Caro beheer namens X Beheer de managementovereenkomst met Rodas Beheer per 1 januari 2023 op. Daarbij stelt zij zich op het standpunt dat Rodas Beheer op grond van de samenwerkingsovereenkomst gehouden is haar certificaten aan Caro Beheer aan te bieden. Rodas Beheer accepteert de opzegging niet en zet haar werkzaamheden voor X Beheer voort.

Deze opzegging leidt tot meerdere procedures. De voorzieningenrechter in Den Haag schorst Rodas Beheer begin 2023 als bestuurder, maar het hof Den Haag vernietigt dat vonnis in januari 2024. Vervolgens oordeelt de rechtbank Den Haag in januari 2025 dat de managementovereenkomst niet rechtsgeldig is opgezegd en dat Rodas Beheer daarom niet gehouden is haar certificaten aan te bieden. Na vernietiging van het kortgedingvonnis pakt Rodas Beheer een deel van haar werkzaamheden weer op. Zij houdt zich onder meer bezig met het toezicht op de ICT-afdeling, terwijl Caro Beheer zich bezighoudt met de dagelijkse gang van zaken.

Ook binnen de onderneming wordt de tegenstelling tussen de broers steeds zichtbaarder. Partijen bereiken lange tijd geen overeenstemming over de bestuursverslagen en jaarrekeningen over 2023 en 2024. Dat leidt ertoe dat Deutsche Bank overweegt haar relatie met X Beheer te beëindigen. Onder die dreiging worden de bestuursverslagen en jaarrekeningen uiteindelijk alsnog vastgesteld en gedeponeerd. Daarnaast ontstaat onenigheid over de ICT-afdeling en over de werkzaamheden van de zoons van de enig aandeelhouder van Rodas Beheer binnen de onderneming. Het hoofd van de ICT-afdeling vertrekt op enig

moment bij X Beheer en vermeldt bij zijn vertrek dat het geschil tussen de broers mede een reden voor zijn vertrek is geweest.

De kern van het conflict verschuift in de loop van de tijd steeds meer naar de bedrijfsopvolging. De enig aandeelhouder van Rodas Beheer wenst dat de onderneming op een fiscaal vriendelijke wijze aan de volgende generatie wordt overgedragen en vervolgens gezamenlijk door zijn zoons en de zoons van de enig aandeelhouder van Caro Beheer wordt voortgezet. Laatstgenoemde wil daarentegen dat zijn eigen zoons de onderneming voortzetten met uitsluiting van de zoons van de enig aandeelhouder van Rodas Beheer. De zoons van de enig aandeelhouder van Caro Beheer hebben tijdens de mondelinge behandeling uitdrukkelijk verklaard niet met de zoons van de enig aandeelhouder van Rodas Beheer te willen samenwerken.

Enquêteverzoek en beoordeling

Caro Beheer verzoekt de OK een onderzoek te gelasten en onmiddellijke voorzieningen te treffen. Volgens haar had de enig aandeelhouder van Rodas Beheer na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd zijn certificaten moeten aanbieden. Daarnaast zou de enig aandeelhouder van Rodas Beheer na zijn terugkeer als bestuurder zijn bestuurstaken grotendeels aan zijn zoons en Caro Beheer overlaten en ernstig tekortschieten in de vervulling van zijn bestuurstaak. Volgens Caro Beheer ontstaat hierdoor een onwerkbare situatie binnen zowel het bestuur van de vennootschap als het bestuur van STAK. Rodas Beheer betwist dit. Volgens Rodas Beheer verliep de samenwerking goed totdat Caro Beheer verlangde dat Rodas Beheer zou terugtreden en zijn certificaten zou aanbieden.

De OK stelt voorop dat Caro Beheer als houder van bijna 50% van de certificaten op grond van artikel 2:346 BW bevoegd is een enquête te verzoeken. Omdat X Beheer enig aandeelhouder en bestuurder is van haar dochtervennootschap Y. B.V. en haar beleid bepaalt, kan het onderzoek zich naar het oordeel van de OK ook tot deze dochtervennootschap uitstrekken.

De OK overweegt dat de geschillen tussen de broers een negatieve invloed hebben op de samenwerking binnen het bestuur, hetgeen niet in het belang is van X Beheer. De OK overweegt dat de problemen rond de jaarrekeningen over 2023 en 2024 in dat verband illustratief zijn. De OK overweegt dat ook voor de werknemers de conflicten niet verborgen blijven en dat zij daarvan last hebben. De OK noemt als voorbeeld het vertrek van het hoofd van de afdeling ICT. Verder neemt de OK in overweging dat normaal inhoudelijk overleg tussen de broers niet plaatsvindt; zij werken vanuit verschillende locaties en communiceren via een eindeloze stroom e-mails.

Gelet op de onenigheid over de inzet van hun zoons binnen de onderneming bestaat er naar

het oordeel van de OK een impasse tussen de broers. Beide broers houden vast aan hun indirecte bestuurderschap en houden daarmee de mogelijkheid open dat X Beheer op de door ieder van hen gewenste wijze kan worden voortgezet. Ondertussen zijn al jaren geen nieuwe vestigingen geopend en blijven noodzakelijke innovatie en investeringen in het vastgoed achterwege.

Mede gelet op de omvang van de onderneming en de belangen van haar 75 werknemers acht de OK het zeer onwenselijk dat de noodzakelijke bedrijfsopvolging niet goed is geregeld en er geen zicht is op bestendiging van het succes van de onderneming in de toekomst. De hierboven omschreven omstandigheden leveren naar het oordeel van de OK gegronde redenen op om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken.

De OK beveelt daarom een onderzoek, maar houdt de aanwijzing van een onderzoeker voorlopig aan om te bezien of de onmiddellijke voorziening al een oplossing van het geschil kan brengen. Als onmiddellijke voorziening acht de OK het met het oog op de toestand van X Beheer noodzakelijk een derde tot bestuurder met beslissende stem van X Beheer te benoemen. Deze bestuurder is zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegd en zonder hem kan X Beheer niet worden vertegenwoordigd. Hij krijgt in het bijzonder tot taak met partijen te onderzoeken op welke wijze in het belang van X Beheer tot een voor alle betrokkenen acceptabele oplossing van de opvolgingsproblematiek kan worden gekomen. Voor andere onmiddellijke voorzieningen ziet de OK vooralsnog geen aanleiding.

A. El Allaoui, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 28-05-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1481
Zaaknummer: 200.361.887/01
Rechters: E. Loesberg, A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, A.G. Thomassen en G. Eikelenboom
Advocaten: R.G.J. de Haan, L.M. Kivits, R. van der Hooft en M. Meijerink
Wetsartikelen: 2:346 BW, 2:350 lid 1 BW en 2:349a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Triggeren statutaire bepalingen na overlijden indirect aandeelhouder en indirect bestuurder

Het hof komt in deze procedure tot de slotsom dat, als gevolg van het overlijden van een indirect aandeelhouder en indirect bestuurder van een vastgoedvennootschap, de statutaire aanbiedingsverplichting geactiveerd is en de statutaire regeling omtrent ontstentenis en belet niet van toepassing is.

Feiten en procedure bij de rechtbank

Deze procedure is een uitvloeisel van een na het overlijden van een indirect 50%-aandeelhouder – ook indirect bestuurder – (‘de Decuius’) van een vastgoedbeleggingsvennootschap (‘de Vennootschap’) ontstane discussie tussen enerzijds de erfgenamen van de Decuius, via de vennootschap van de Decuius (‘HoldCo 1’), en anderzijds de andere aandeelhouder, tevens bestuurder, van de Vennootschap (‘HoldCo 2’) over de rechtsgevolgen van het wegvallen van de Decuius als aandeelhouder-bestuurder van HoldCo 1.

HoldCo 1 heeft bij de rechtbank onder meer gevorderd om voor recht te verklaren dat:

1. de statuten van de Vennootschap geen aanbiedingsplicht voor HoldCo 1 met zich brengen, althans dat een beroep op de aanbiedingsplicht door HoldCo 2 kwalificeert als onrechtmatig handelen althans handelen in strijd met de redelijkheid en billijkheid althans misbruik van recht oplevert; en

2. geen sprake is van belet of ontstentenis van HoldCo 1, zoals bedoeld in de statuten van de Vennootschap.

De rechtbank heeft bij eindvonnis de onder 2 genoemde verklaring voor recht gegeven en de overige vorderingen van HoldCo 1 afgewezen.

Hof-procedure

In hoger beroep vordert:

– HoldCo 1 kort gezegd dat het hof bij arrest het vonnis bekrachtigt voor wat betreft de toegewezen vordering en het onder 1 gevorderde alsnog toewijst; en

– HoldCo 2, in incidenteel hoger beroep, de gedeeltelijke vernietiging van het vonnis.

Aanbiedingsverplichting; feitelijke onderbouwing

Ten aanzien van de uitleg van de statutaire aanbiedingsplicht bestaat tussen partijen geen discussie over de vraag over een zeggenschapswijziging bij HoldCo 1, als gevolg van het overlijden van de Decuius, heeft plaatsgevonden, maar wel of de aanbiedingsplicht is 'getriggerd'.

Het hof overweegt dat de aanbiedingsplicht is getriggerd, omdat met de statuten wordt beoogd om een aanbiedingsplicht in het leven te roepen als er iets met een aandeelhouder van de Vennootschap aan de hand is dat van wezenlijke betekenis of invloed kan zijn op de verdere samenwerking tussen de aandeelhouders, zoals een overlijden.

Over het tweede gedeelte van het onder 1 gevorderde overweegt het hof dat de feitelijke onderbouwing van HoldCo 1's beroep op onrechtmatig handelen, handelen in strijd met de redelijkheid en billijkheid en misbruik van recht tekortschiet.

Belet of ontstentenis

In incidenteel hoger beroep staat de door de rechtbank gehanteerde uitleg van de statutaire regeling omtrent belet en ontstentenis centraal.

Het hof stelt bij de beoordeling van deze grief voorop dat het, bij gebreke van enige definitie in de statuten op dit punt, voor de hand ligt om op dit punt aansluiting te zoeken bij de gewoonlijk in het rechtsverkeer gehanteerde betekenis van deze termen. Onder ontstentenis pleegt te worden verstaan de situatie dat een bestuurder ophoudt bestuurder te zijn door ontslag, het neerleggen van zijn functie of overlijden. Onder belet vallen de situaties dat de bestuurder tijdelijk zijn functie niet mag uitoefenen door schorsing, of niet kan uitoefenen, bijvoorbeeld door min of meer langdurige ziekte of een verblijf buitenslands zonder behoorlijke communicatiemogelijkheden met de Vennootschap

Anders dan HoldCo 2 ziet het hof niet in dat de meest aannemelijke uitleg zou zijn dat de statutaire regeling van toepassing is geworden door het overlijden van de Decuius omdat het,

aldus HoldCo 2, toch niet zo zou kunnen of moeten zijn dat hij met een (hem onwelgevallige) erfgenaam van zijn overleden partner als medebestuurder 'opgescheept' blijft. Het hof overweegt dat in het geval van een rechtspersoon-bestuurder alleen gesproken kan worden van ontstentenis als deze rechtspersoon-bestuurder de bestuurdersfunctie neerlegt, wordt ontslagen of ophoudt te bestaan, en daar is geen sprake van. Evenmin is sprake van belet, aldus het hof.

M.J. van de Graaf, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 04-08-2026
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5134
Zaaknummer: 200.349.450/01
Rechters: P.S. Bakker, A.A.J. Smelt en Ph.W. Schreurs
Advocaten: B. van Leeuwen en S. Jansen
Wetsartikelen: 2:244 lid 4 BW en 2:192 BW